

egy pillanat súlya és tere

Horváth Lóczi Judit alkotásai nem adják könnyen magukat. Mint ahogy az értékes idő sem adja magát könnyen. Kell hozzá szív, hogy felismerjük, kell hozzá agy, hogy használni és érteni tudjuk, végül kell hozzá a pillanat, ami minket választ.

Milyen anyaként és alkotóként is jelen lenni? Milyen halandónak lenni, a halhatatlanság kicsiny esélyével? Milyen az erdő tenyerén futni a szűrt fény hálójában? Milyen csokrot kapni attól, akit szeretünk? Milyen a női hát villanása egy kivágott ruhából? A zápor hogyan ijeszti és vonzza a színeket? JELEN lenni. Nem a múlt felé fordulni, nem a jövőbe borulni: jelen idejűnek lenni, mint az anyag, aminek minden formája most alakul éppen. MOST. Ahogy én is most itt állok, és ahogy Önök ott állnak. Keresztezzük egymás létezését, mint Judit munkáiban az absztrakt formák és a színek érnek egymásba. Érintkezünk, pedig nem érünk egymáshoz. Tudunk egymásról, pedig valójában nem ismerjük egymást. Ezeknek a munkáknak számomra a legnagyobb titka: a tér. Az a tér, amivel a tények foglalnak helyet az érzelmek labirintusában, hogy ott bevackolva új járatok, új képzetek nyíljanak. Talán azért, hogy soha többé ne tévedjünk el, vagy elveszhessünk örökre. Hiszen minden forma: a test és a sejtek is. Körülhatárolható entitások.

De mi van a belső terekkel? Azokkal a helyekkel ahova másokat engedünk be, vagy ahonnan ők zárnak ki minket? Mi van az emlékekkel? Hol és hogyan őrizzük a formájuk, a színük, a szaguk? Ha vannak belső szerveink, vannak-e belső alagútjaink, raktáraink? Van-e az érzelmeknek külön háza? Ha van, akkor hogyan lehetünk mégis ennyire árvák vagy ennyire szabadok?

Amikor a test már nem él, állítólag 21 gramm körüli súlyt veszít. Sokan azt mondják, hogy ez a lélek súlya, ami akkor távozik az őt már nem szolgáló fizikai valóból. De akad aki szerint ez csak a víz, ami nélkül nem tudnánk ezen a bolygón létezni. Élni vagy létezni? Mi a különbség a kettő között? Talán „az értékes idő”. A pillanatnyi illanás, a csoda, a titok, a varázs, csak ennyi. Nem több. Ennyi, halandónak lenni pont ennyi.

Judit kiállítása azért külön izgalmas, mert egy olyan érzetet tárgyiasít, ami alapvetően teljesen metafizikai. Nincs kiteljesedése, nincs formája. Judit alkotói világa pedig annyira egyedi és szabálytalan, hogy mégis belakja ezt a teret. Személyes, burokszerűen csak sejtet. Transzformál, és interpretációba hív. Judit kitárulkozása egy olyan képzőművészeti építészet, ami megőrzi a maga finom távolságtartását és eleganciáját, miközben lecsupaszítva tárul elénk. A vonalak, a narancsárga, a szürke és a világoskék kifejezően vibrál benne, ahogy kinyílik, megnyílik, valami számunkra érthetetlenül érthető. Valami strukturális intimitás.

Ez a tér nem adja könnyen magát. És pont ezért szép. Mert az övé. És csak az övé lenne, ha nem hívna most minket meg. Ha nem invitálna most ebbe a formákból megépített pillanatba. Ha nem osztaná meg velünk, mi is kevesebb lennénk. A MOST-tal. Ami ahogy kimondom, már múlt idő lesz. Élünk vele! Élünk benne egy kicsit! Mert holnap már mindig késő.

szabó imola julianna